

уплашени. На жени-ты на лице-то ся видеше ужасъ. Само една Марія, що бѣ безстрашлива, ала пакъ безпокойно погледваше ту на врата-та, ту на прозорци-ты. Прѣзь прозореца гледаше народно-то возстаніе, кое-то отдавно прѣдчувствоваше, прѣзь врата-та очакваше своя любезникъ, защо-то сърце ѹ казваше, какво той играе тукъ главнѣ-тѣ роль. Иди твърдѣ много ся возрадва, кога видѣ Ясеня.

Ала той ѹ и не погледна. Той отиде право при стареца и исправи ся прѣдъ него.

— Радомире Сурсувуло! рѣче му. Туй, щото гледашъ отъ прозорци-ты на твоѣ-тѣ палатѣ, то е възстаніе на Българскыя народъ. Излѣзь на чело и поведи го на Гърци-ты! Отъ тебе зависи, да бѣде ли утрѣ българска-та столица свободна, или да ся покрые главно-то ѹ равнище съ бѣсила, на кои-то Гърци-ти да бѣсятъ бунтовници-ты.

— А прѣди всички тебе щѣтъ да обѣсятъ! Азъ самъ щѣ да тя прѣдамъ! Будало! выкна старецъ-тѣ и страшно ся намръжди. Тая кървь, щото ся види на тебе, ще падне на душѣ-тѣ ти, защо-то ти не е само гърцка кървь, нѣ и кървь на бѣдни-ты ти братія, кои-то си вѣврѣлъ въ белѣж.

— Радомире! поднови Ясень, кой поблѣдиѣ като кърпа и съ скръстосаны рѣцѣ клѣкнѣ прѣдъ него. Излѣзь на чело! Смили ся..... на самъ себе!

— На самъ себе си? пое старецъ-тѣ зачуденъ и заедно обезпокоенъ. Що ще рѣче туй? Пакъ повтори, махаѣщи съ главѣ и съ съжалително израженіе: Будало! Глупецу! Отворилъ си зло-то, па сега не знаешъ що и какъ.—Щѣ идѣ между народа, па щѣ му кажѣ да си иде мирно всякѣй по дома!

Като чу Ясень такывы думы, разбра, на кѣдѣ сочи работа-та, скочи, постоя малко, стисна си рѣкѣ, поддигнѣ, ѹ, щеше да рече нѣщо, ала само потайно нѣщо му екна въ